

als jij! — Wanneer jij je zinnen eenmaal ergens op gezet hebt, dan houdt je kalme affectie het ook levenslang uit, hè?"

Bijna schertsend, op den toon, waarmee men een verwend kind liefkoozend berispt, had zij de laatste woorden geuit. Zij troffen Blank als een steek in een rauwe wonde, want hij hoorde er in, dat het bij haar anders was.

Aarzelend sprak hij door:

„Maar . . . . maar, kindlief . . . . we zien tegenwoordig veel jongelui . . . . en . . . . die moeten van den winter toch eens gevraagd worden.”

„Manlief, we zullen al de menschen vragen, die jij vragen wilt. 't Is immers niet noodig, dat zij juist weer dansen, hè? Jij danst in 't geheel niet.”

„Dat is te zeggen, ik vind het minder gepast . . . . in mijn positie.”

„Nu ja . . . . We kunnen dus best met een paar diners volstaan. Een volgend jaar denk ik er misschien weer anders over; maar voor 't oogenblik staan de menschen mij te veel tegen om er bijzonder vroolijk mee te kunnen omgaan.”

Weinig dingen ergerden Blank meer dan menschenhaat. Hij begreep dat gevoel niet en zag er dus alleen aanstellerij in. Korzelig antwoordde hij:

„Zeker, omdat er niet genoeg romanhelden onder te vinden zijn!”

Emma zweeg en hem berouwde zijn dwaze uitval.

„Je hebt er verleden jaar toch schik in gehad . . . . in dat kringetje van jongelui . . . . en ik . . . . ik had er ook plezier in, omdat jij . . . . omdat ik dacht, dat jij je zoo goed amuseerdet.”

Thans keek zij hem recht en vast in het gelaat.

„Dat is ook zoo geweest. Jij bent heel lief voor me . . . . dat weet ik wel . . . . maar zie je . . . . 't was toch alles maar om mijnentwil . . . . een opoffering; althans het kon jou niets schelen . . . . niet waar en dus . . . . Ik heb er nu behoefte aan al die menschen een tijdlang zoo min mogelijk te zien. La diète des aliments vous rend la santé du corps; la diète des gens vous rend la tranquillité de l'âme. Zullen we nu maar gaan?”

Haar ziel moest tot rust komen; zij wilde van hem geen opofferingen meer aannemen . . . . O, dan was 't wel zoo; ja, dan was 't wel zoo! Zij hield van dien Siria; maar zij wilde dat gevoel onderdrukken. —

Blank ging vooruit en ontstak boven het gaslicht.

Gestadig moest hij aan den officier denken, dien hij van zijn stoel zag opspringen met Anna Karenine in de hand.

Dat boek wilde hij lezen . . . . ja . . . . Emma's exemplaar. Wie weet, of zij er geen kanteekeningen in gemaakt, althans de eene of andere passage onderstreept had.

Neen, tot zoo iets was zij toch niet in staat! Hoe kwam hij op de gedachte? —

En als ze nu eens waarheid bleek te bevatten . . . . wat zou hij dan wel doen?

Waarheid . . . . ja . . . . God, God, hoe graag zou hij precies de waarheid weten!

Er bedaad; maar rondweg naar vragen? —

Neen, de woorden zouden hem in de keel blijven steken!

Waarom begreep hij niet best, daar een twijfel aan zijn goed recht op Emma's geheele vertrouwen geen oogenblik bij hem opkwam; maar toch wist